

ongepasts vond, of ook maar in de verste verte aan een al te vriendschappelijke verhouding dacht. Maar zij voelde zich vernederd, door haar zuster als quantité négligeable buiten haar leven gehouden: nooit had Marie er haar iets van verteld, dat zij bij Betsy Van Hiltum meermalen ontmoette en vertrouwelijk met hem omging.

Leonie en haar zuster waren godsdienstig opgevoed; haar ouders hadden haar gezegd: „zoo is het”, en geleerd: „zoo hoort het”, zonder een gedachte dat er verder over deze dingen te denken of eraan te twijfelen viel. Het feit, dat er ook andersdenkenden bestonden, aanvaardden zij zonder er diepere aandacht aan te schenken; ook met zulke menschen gingen zij vriendschappelijk om.

Geen der beide dochters had later het geloof en de beginselen harer kinderjaren verworpen. Maar Leonie, de oudste, was na de verbreking van haar engagement onder de menschen meer teruggetrokken en innerlijk nog ernstiger, strenger geworden. Haar ouders hadden haar alleen geleerd wat men behoorde te doen en te denken — Leonie begon al strenger te oordeelen over menschen die niet zoo deden en dachten. Al hadden haar vader en moeder zich niet afgevraagd of alles inderdaad zonde was wat zij zoo noemden, zij hadden over zondaars nooit een hard vonnis geveld — maar hun dochter veroordeelde terstond. Iets was verkeerd, dus mocht men het niet doen — iets anders zag zij niet.

Leonie kende haar zuster als vroolijker en drukker dan zijzelf, meer gesteld op vermaak. Marie dacht, scheen het, nooit veel na over zonde en deugd in de wereld. Evenmin als haar ouders veroordeelde zij anderen, al deden die wat zij geleerd had af te keuren. Zij had veel goede vrienden, die van haar hielden om haar altijd opgeruimd humeur en hartelijke overgave. Hun fouten, hun soms van de hare afwijkende beginselen en gedragingen verdroeg Marie zonder daarbij te denken.

Haar stillere zuster hield van haar vroolijk

gezelschap, haar opgewekt gekout. Altijd, wanneer zij tusschen vieren en halfvijf Marie's sleutel hoorde in het slot, voelde Leonie zich éven opleven — het gezamenlijk theekwartiertje was dan rust en verkwikking.

Het kloppen van haar hart was juist bejaard, in haar geest doemde de aanvang op van een overweging hoe zij Rie ervan zou kunnen weerhouden om haar plan uit te voeren, toen zij haar zusters sleutel hoorde in het slot, en dan al de bekende geluiden: de deur dicht, voetenvegen, een paar stappen in de gang, dan stilstaan voor den kapstok, even geritsel van kleedingstukken. . . Leonie zat in radeloze afwachting — daar was Rie in de gang, niets vermoedend. . . . zij opende de deur en kwam de kamer binnen.

Marie was kleiner van stuk en donkerder, toch leek zij veel op haar zuster; evenals deze toonde zij jonger dan zij was. Zij zag terstond het doodsbleeke gelaat van Leonie, de groot-open angstige oogen vlak in de hare — „wat heb je?” vroeg zij — terwijl ze de woorden uitte schoot het in haar op: Leo wist.

„Meneer Van Hiltum heeft getelefoneerd”, zei Leonie met een schril-hooge stem. Marie twijfelde niet meer. Nu onmiddellijk beheerschte zij zich, alles wat haar liefdeleven betrof afsluitend voor haar zuster.

„Hiernaast? wou hij mij spreken?” vroeg zij uiterlijk rustig, iets bleek.

„Ja — maar Piet heeft de boodschap niet goed overgebracht — ik ben gegaan — en hij dacht dat hij met jou sprak — onze stemmen. . . .” Leonie sprak niet meer; zij vertrok haar mond en de tranen liepen over haar wangen. Marie kwam naar haar toe en sloeg den arm om haar hals.

„Ik begrijp wel dat jij het heel akelig vindt”, zei ze zacht, met het hoofd vlak bij Leonie's half afgewend gelaat. Dan plotseeling bedenkend liet zij los en stond recht op. „Wat zei hij?” vroeg ze haast gebiedend.

„Dat zijn vader een beroerte heeft gekregen zoodat jemie morgen niet kunt ver-